

Fra "Håndslag" henter vi fig.:

Tilspissingen av indre konflikt i Italia skyldes tildels en alliert feilregning. Av militære grunner im ledet man et forløpig samarbeid med fremstående fascistiske for å tvinge Italia ut av krigen og over på de alliertes side. Det italienske folk betraktet man for så forsløvet av 20 års fascisme, at man ikke regnet med det som en faktor. Det viste seg imidlertid at menovervurderte den ene part like meget som man undervurderte den annen. Det lyktes ikke Badoglio regime (med 6 fascistiske i regjeringen) å sikre seg noen slags kontroll over administrasjons apparatet i løpet av de 5 ukene som gikk mellom Musolinis fall og Italias kapitulasjon, og den planlagte italienske militærinnsatsen var i den grad under forrytning at de allierte armene holdt på å bli kastet ut av Italia igjen. Men ved siden av oppsto straks en folkereising som viste både organisatorisk modenhet og politisk klarsyn. I Roma, Milano, Turino og Genua kapitulerte generalene uten kamp, mens soldatene på egen hånd slo seg videre. Noen armé kunne Badoglio ikke stille på benene, men Badoglio Italia ble anerkjent som krigførende.

Et sekund pustet kanskje italienerne ut: nå er vi kvitt krigen, og vi får være glade for det. Men når landet langsomt males istykker av et felttog som kryper oppover i sneglefart, er det forståelig at de til gjengjell forlanger at alle spor av fascisme samtidig utslettes overalt hvor det er mulig. Naturligvis kan man også forstå Middelhavs-kommandos innstilling slik som den kom til uttrykk i den offisielle britiske erklæring: "Den britiske regjeringen har aldri sagt at den italienske konge eller marsjall Badoglio skal bli stående for alltid. Men om en forandring skulle skje, var det bedre om den ble gjennomført først når man var sikker på at de nye elementene i sannhet representerer det italienske folket."

På Moskva-konferansen ble det vedtatt at politikken over for Italia blir basert på prinsippet at fascismen blir fullstendig tilintetgjort, og at det italienske folket får mulighet til å opprette de demokratiske institusjoner som de krever. Det ble fastslått at det var nødvendig å om-

danneden italienske regjeringen slik at den opptok representanter for alle anti-fascistiske grupper av det italienske folk. Tidspunktet når dette skulle skje, ble imidlertid overlatt til den øverstkommanderende i Middelhavsområdet å avgjøre. Den eneste forandring som hitil er gjennomført, er at et par av de generaler som har kompromitert seg mest under krigen, ble fjernet. I den allierte Middelhavs-kommisjonen har den russiske representanten Visjinski og den franske Massigli gått inn for de italienske anti-fascistiske krav. --

-- Det er ingen tvil om at i kjølekrigen i fjellene i Nord-Italia og mellom Musolinis fall og Italias kapitulasjon, og den planlagte italienske militærinnsatsen var i den grad under forrytning at de allierte armene holdt på å bli kastet ut av Italia igjen. Men ved siden av oppsto straks en folkereising som viste både organisatorisk modenhet og politisk klarsyn. I Roma, Milano, Turino og Genua kapitulerte generalene uten kamp, mens soldatene på egen hånd slo seg videre. Noen armé kunne Badoglio ikke stille på benene, men Badoglio Italia ble anerkjent som krigførende.

--- Det er ingen tvil om at i kjølekrigen i fjellene i Nord-Italia og mellom Musolinis fall og Italias kapitulasjon, og den planlagte italienske militærinnsatsen var i den grad under forrytning at de allierte armene holdt på å bli kastet ut av Italia igjen. Men ved siden av oppsto straks en folkereising som viste både organisatorisk modenhet og politisk klarsyn. I Roma, Milano, Turino og Genua kapitulerte generalene uten kamp, mens soldatene på egen hånd slo seg videre. Noen armé kunne Badoglio ikke stille på benene, men Badoglio Italia ble anerkjent som krigførende.

--- Det er ingen tvil om at i kjølekrigen i fjellene i Nord-Italia og mellom Musolinis fall og Italias kapitulasjon, og den planlagte italienske militærinnsatsen var i den grad under forrytning at de allierte armene holdt på å bli kastet ut av Italia igjen. Men ved siden av oppsto straks en folkereising som viste både organisatorisk modenhet og politisk klarsyn. I Roma, Milano, Turino og Genua kapitulerte generalene uten kamp, mens soldatene på egen hånd slo seg videre. Noen armé kunne Badoglio ikke stille på benene, men Badoglio Italia ble anerkjent som krigførende.

xxx
London melder 3/3: Arbeiderne i Milano streiker for å stoppe tyskerne i mobilisering og tvangsforsendelse av italienske arbeidere til Tyskland. Streiken har bredt seg over hele Nord-Italia. Fagforeningene i Neapel går til 10 min. demonstrasjonsstreik p.g. av Roosevelt favorisering av Badoglio-regjeringen.

Nr. 11. Mai 1944

Skillelinien. I de allierte land blir det diskutert om nye måter å organisere staten og den økonomiske virksomhet på etter krigen. I samband med det har det dukket opp bestemte planer med visse fellestrekk blandt de frie land og blandt emigrantene og regjeringene. Disse planene har naturlig nok også våre norske talsmenn både ute og hjemme.

I det ytre går de nye ideene ut på å bygge opp en sterkere statsmakt, som gjennom samarbeide med industriledere og fagfolk skal kunne rå bot med de krisene og den nødtilstanden som konkurransen og markedet mellom kapitalistene innbyrdes skapte før krigen. Staten skal altså til en viss grad skape en offentlig kontroll med industrien, disponeringen av råttoffer og maskiner, nyoppfinnelser av teknisk art, kreditten fra bankene o.s.v.

Store deler av folket vil være enig i at samfunnsmessig kontroll av den økonomiske virksomheten er rett og riktig. Spørsmålet er hvordan en slik kontroll skal organiseres effektivt og demokratisk. Under det nazistiske diktatur er også den økonomiske virksomhet sentralisert gjennom et maktig statsapparat. Men dette er klassepolitisk sett helt utvetydig kapitalistisk og egnet til å beskytte storindustriens interesser. (Hvorledes kontrollen kan gjennomføres har vi behandlet i Fremtiden for febr. 1944. "Vellivilligst sitert i Drammens Tidende 23/3)

Forslag til en sådan plan sirkulerer nu her i landet. Vi har grunn til å anta at den skriver seg fra London - fra kretser som står regjeringen nær.

Vi vil nu orientere våre lesere om hva denne plan går ut på og de konsekvenser det kan ha å gjennomføre den i praksis;

Næringer av samme art skal organiseres i landsomfattende sammenslutninger. Industri, Byggevirksomhet, transport, handel og landbruk skal bli administrert av råd, utvalg som står i spissen for hver sammenslutning. Over enkeltråden står Statens Råd for Næringslivet, som er en sentralisering av utvalgene. Om omfanget av det virkeområdet og den myndighet rådene skal ha, heter det: "Vårt syn forutsetter at Stortinget fremdeles er det avgjørende politiske organ, men at en meget vesentlig del av detaljavgjørelsene i økonomiske og næringspolitiske spørsmål går over til næringsens sammenslutninger og Statens Råd for Næringslivet". Her blir det da klart og tydelig sagt at rådene skal fungere og bestemme over områder som før har vært inn under folkevalgte institusjoner. Hva mener det da med "detaljavgjørelsen"? Vi siterer igjen: "Rådene trekker opp rammen og retningslinjene for næringsens samlede virksomhet, dens behov for råttoffer, maskiner og arbeidskraft, avsetningen av dens produkter, og planene for utvidelser og innskrenkninger. - Det opprettes et lånusråd bestående av representanter for de faglige hovedorganisasjoner, for Statens Råd for Næringslivet - - til å bearbeide hovedlinjen for lånspolitikken -" Vi er enige i at disse "detaljavgjørelsene" i høyeste grad er "meget vesentlige".

Hovedspørsmålet blir: Blir sammensetningen av rådene demokratisk betryggende, eller risikerer vi at rådene i større eller mindre grad blir viktige maktstillinger i hendene på særinteresser som går på tvers av folkets egne? Det heter at rådene skal bestå av representanter for arbeidsgiverne og arbeiderne og for Staten. (De siste pekes ut av regjeringen.) Forholdet mellom de tre grupper sies det ingenting om. Vi kan kanskje gå ut fra like mange fra hver gruppe. I alle tilfelle blir det ingen demokratisk representasjon. For hvis vi ser på en statistikk fra 1939/40 så er forholdet mellom arbeidere og funksjonærer på den ene

siden og alle under gruppen "selvstendige næringsdrivende" (d.v.s. med leid arbeidshjelp uansett størrelsen) på den andre siden, som forholdet lo til 1. Og arbeidsgiverne får sine mandater i rådene ikke for i folket gjennom valg har vist at vi ønsker dem der, men fordi de tillærer en fæltallig økonomisk overklasse med eiendomsrett til de fabrikkene og naturrikdommene som vi alle er avhengige av for å leve i et moderne samfunn. Det faktiske forholdet blir at ved denne "koalisjonen" mellom storindustrien og regjeringen får finanskapitalen en farlig sterk rakt til. Dette beslutninger som før krigen tildels var underlagt folkevalgte myndigheter, og som etter krigen bør og skal være det i enda sterkere grad. - Før krigen var arbeidernes organisasjoner frie, uavhengige sammenslutninger beregnet på å vareta arbeidernes spesielle klasseinteresser og bedre deres kår. Etter den nye plan skal de være rent faglige i sin karakter og alle arbeidsytige skal stå tilsluttet dem ved tvang. Lønningene skal avgjøres endelig av rådsutvalgene. Det må være en ønskedrøm for en arbeidsgiver å være med å lovfeste arbeidslønnen, ettersom det er størrelsen av den som i siste instans bestemmer profittens størrelse.

Dette vil si at staten erobrer arbeiderorganisasjonene og tar fra dem den oppgaven de hadde før her i landet, - gjennom politisk kamp å fremme arbeidernes materielle kår. Det er i virkeligheten likesom nazistene å "avskaffe klassekampen" uten først å oppheve den klasseforskjellen som så lenge den eksisterer gjør friheten til kamp livsnødvendig, for den største delen av folket - de som lever av å selge sin arbeidskraft til de best mulige betingelser.

Det heter om planene og det målet de tar sikte på: "Prinsipielt er det to muligheter å velge mellom. Begge fører til det samme resultat. Enten må hvert land være villig til å ta konsekvensene av det samarbeidsprogram som Atlanterhavsdeklarasjonen har trukket opp, og organisere seg for det. Ellers de må forberede seg på en ny økonomisk og militær krig. For de pessimister som regner med det siste alternativ, kan formene for det økonomiske programmet bli andre - kravet om en samlet plan for organisasjonen av landets næringsliv - må bli enda mer nødvendig ut fra et slikt syn."

Det siste er mere tåket enn det behøve å være. Men vi skjønner likevel hvem "pessimistene" er. Deter de arbeidere og intellektuelle som mener at fabrikkene og naturrikdommene etter krigen må bli hele folkets eiendom. Om dem bak disse planene vet vi da endel. De vet at sosialistiske strømninger i alleland vokser seg sterkere for hver dag. De finner det derfor propagandamessig sett heldig å fortelle oss at de nye planene "fører til til samme resultat" som samfunnets overtagelse av produksjonsmidlene vil gjøre - en sosialistisk samfunnsorden. I den samme sammenhengen blir det sagt at de land som i en folkercisning selv vil bestemme veien fram til målet må vente seg en ny økonomisk og militær krig. Hvem er det som skal angripe dem? Sovjet - angrep vil i den forbindelsen være en fullstendig absurd tanke. Et slagent Tyskland er helt ute av spillet. Dermed trenger det eneste mulige svaret seg fram: Angrepet må komme fra de landene og maktene som er "villid til å ta konsekvensene av det samarbeidsprogram som Atlanterhavsdeklarasjonen har trukket opp;" altså de land hvor den nye plan blir satt ut i verk. De som står bak den nye plan streber altså etter "det samme resultat" som sosialismen. Men i det øyeblikk den samme sosialismen seirer eller er nær ved å seire i et land, vil den bli møtt med åpen, militær intervensjonskrig. Noe annet kan det ikke bety. Laftene som de nye planene gir oss, er da bare mer eller mindre bevisste demagogiske fraser fra dem som har forfattet dem. Hensikten er å skape den brede, loyale oppslutningen som skal gjøre nyorganiseringen mulig.

Fra et samfunnmessig syn er behovet for materielle goder ubøiemelige. I det sanne økonomiske demokratiet har behovet derfor bare en naturlig grense i det at det må innrettes etter ydeevnen hos det maskineriet som er til rådighet. Hvis de nye plan stilte seg sosialistiske mål ville det bare være ydeevnen som bestemte omfanget av produksjonen.

Det blir imidlertid satt opp et høyst tvilsomt mål på den løvestanden arden vil bli løvet: "Behovet vil bli fastlagt etter alminnelig anerkjent moralske og objektive mål." Vi kan da spekulere over hvor en spekeskinke befinner seg på den moralske måleskala i forhold til et par tøfler.

Det eneste arlige, (?) fiksrte mål den nye planen setter opp som vi kan godta er fullstendig avskaffelse av arbeidsløsheten. Vi kan bare ikke være enig i metodene, f.eks. en stram regulering av produksjonens omfang ved å beregne behovet etter "moraliske mål". Og vi er forvissnet om at en nokså vesentlig del av kontrollen bare er teoretisk mulig. - Det er arbeidsmengden som bestemmer prisene på varene. Dess høyere teknikken står, dess mindre arbeid må det til og dess billigere blir varene. Arbeidsløsheten i "gamle dager" skyldtes umiddelbart bl. a. at en del industri ikke var teknisk på høyden og måtte nedlegge driften fordi de prisene den måtte ha for varene var for høye. Dette vil den nye planen rå bot med ved at alle tekniske forbedringer fritt kan anvendes av den samlede industri. La oss gå ut i fra at det på det vis er mulig å holde nivået jevnt f.eks. i Norge. Men den nye planen forutsetter nettopp utvidet internasjonalt samkvem. Og med vrden som folles kokuransemarked vil da de mindre kapitaenheter være nødt til å bukke under i kampen mot de større. De imperialistiske tendensene hos bankkapitalen og storindustrien i retning av monopoler vil bli enda mer utpreget.

En ytterliggående retning blant planleggerne er også blitt kjent - de har også sine talsmenn her i landet og kalles populært for "ny-nasister." Disse har vært spesielt ivrige med å sette toppen på kransekaka. De har - fra London - utpekt en ny regjering og påstår at de har fått høyesteretts godkjennelse for lovligheten av et sånt tiltak. (kan det være mulig? Et høyesterett som handler mot grunnloven - ?) Vi roper intet nytt nar vi forteller at Trygve Lie og Torp er blant de lykkelige utpekte - og intet opsi trekkende, tvertimot navnene gjør historien mere sansynlig, - vi kjenner dem. Denne regjering skal sitte i 3 - 5 år uten at stortinget blir sammenkalt og under alliert militær besettelse. De tar tydelig nok ingen resiko. - Kommunestyre skal heller ikke innkalles. Fylkesmenn og ordførere er allerede utpekt, men - heter det - fra det parti som tidligere hadde flertall i distriktet (hvilken smukk demokratisk gest). Øvrige stillinger i staten auksjoneres bort av nynasistenes agenter her i landet.

Eller for å oversette til kjent sprogbruk : det er utpekt en kommisjonær regjering, fylkesførere og ordførere. Sammen med den før siterte plan mangler vi nu intet i det kjente kjære bilde av en effektiv "nyordning". Jo, hvem skal være Führer? Vel ikke selve storaksen Riiser-Larsen? Vi er spent.

Men alvor igjen: man argumenterer med at den sittende regjering har overtrått sin funksjonstid. Det er så, men den har hatt tvingende grunn til det. Før krigen gav høyesterett denne regjering lovlig grunnlag til å sitte et år lengere uten noen tvingende grunn. Den regjering vi nu har er den eneste lovlige regjering inntil et storting er sammenkalt ved frie valg (ikke kaki - valg under alliert besettelse) og en ny regjering er dannet av kongen på tradisjonell parlamentarisk måte.

Rent teknisk er det intet til hinder for å avholde et fullt beskyttende valg seks måneder etter krigsoperasjonens slutt i Norge. Det vil styrke hjemmefrontens tillid til regjeringen om denne kom med en konkret og utvetydig uttalelse om hvorledes dets forhold er til disse planene som her er referert og hvad den akter å foreta seg for gjenopprettelsen av våre gamle demokratiske rettigheter ved hjemkomsten.

Vi vil gjerne vite hvad vi slåss for eller rettene - vi vil gjerne vite hvem som er med oss og hvem som er mot oss i kampen. Hittil har vi trodd at vi slåss for frihet og demokrati her i landet og ikke for en ny nasisme.

divide.

For frihet og demokrati. - For hvem - mot hvem?
 Tyskerne taper denne krigen, det vet nu hele verden. Det vet også de over 90% av tyskerne som ikke er nasister. Verdens arbeidende folk som har ført krigen under parolen "For frihet og demokrati - mot fascisme" kjemper nu ikke lenger for seieren, men for den fred som seieren skulle gi dem.

Hvorledes kommer friheten til å se ut? - Og demokratiet?
 Krigen blir ført under ledelse av "de fire store", Amerika, England, Kina, Sovjet, som også i sin erklæring har påtatt seg å ordne freden. Vi får se på den politikk de har ført hittil med hensyn på etterkrigsordningen.

Jugoslavia var det første land som stilte problemet i Europa. Tito hadde reist folket til motstand mot de fascistiske invasjonsskrepper, men også mot den halvfascistiske stat og borgerskapet. Sovjetsendte med en gang sine representanter til Tito og anerkjente hans provisoriske regjering som var bygget opp på demokratiske grunnsetninger med fri selvbestemmelsesrett, og forholdsmessig representasjon for de respektive nasjonaliteter. England og Amerika holdt i det lengste på de reaksjonære "Storserbiske" emigrantregjering i Kairo som har vist de tydeligste hensikter i retning av å gjenvinne sine gamle privilegier og undertrykke de nasjonale minoriteter. Deres representat i hjemlandet, general Fililovite har betegnende nok gått over til tyskerne og stemples som fascist av alle sine landsmenn. Anglo -Amerikanerne har nu laget en slags anerkjennelse av begge parter. Det beste vi kan si om deres politikk hittil er at den har vært i alle høyeste grad tvetydig. Hva vil de gjøre etter freden? Vil de gå inn for det arbeidende folk, partisanene og de institusjoner de har laget eller vil de gå inn for det reaksjonære borgerskap og ders halvfascistiske stat. De to ting kan ikke forenes.

Grekenland viser trekk for trekk det samme bilde. Besetningen på greske krigsskip og greske tropper i Lilleasien har for få dager siden gjort åpent myttereri for å få tvunget gjennom en mere demokratisk regjering. Ovenfor Frankrike har det politiske spill vært ennå mer komplisert.

Amerikanerne og Engländerne etablerte først som Frankrikes offisielle representant, Darland, en politiker av høyst tvilsom fortid, fascist, med gode forbindelser til Vichy, en representant for de reaksjonære krefter i Frankrike. Han ble skutt ved et attentat. Det luktet svidd av den saken. Det var gått storpolitikk i forholdet til Frankrike. Et motsætningsforhold mellom England og Amerika. Etterpå etablerte de hver sin kandidat. General Giroux, et militært motstykke til Darland, for amerikanerne og general De Gaulle som englendernes kandidat. De Gaulle er anerkjent som leder av Det kjempende Frankrike. Motsætningsforholdet til amerikanerne blev altså Churchill over på den demokratiske side. Gid han måtte bli et bedre menneske av det. Men de frie franskmenn som tydelig tenker på en helt annen måte enn de herrer Churchill og Roosevelt har laget en ubehagelig strek i regningen. De har laget et fransksenat i Alger av meget radikale representanter som har satt De Gaulle under administrasjon og simpelthen avsatt Giroux fra den militære ledelse. Siden har de ført en politisk kamp mot amerikanerne for til slutt å få anerkjent sin egen administrasjon etter hvert som landet blir befrikket. Tenk for en frakkhet, franskmennene vil tydelig nok ha selv-styre etter krigen (home-rule)?

Sovjet hadde selvfølgelig øyeblikkelig anerkjent den regjering som var dannet av det franske senat, mens den Anglo-Amerikanske tvetydighet løste seg opp i et motsætningsforhold mellom de to imperier om -
 - deling av rovet?

Forholdet til Italia redegjorde vi for i forrige nr. av Fremtiden. Her har englenderne og amerikanerne vist en entydig opptreden. De har tviholdt på det forhatte kongehus, den helt fascistiske Badoglio-regjering og den gamle fascistiske administrasjon i det "befrikkede" sør-Italia sammen med sin egen militære administrasjon for landet, A.N.G.C.T., mot et rasende, protesterende Italia. på grunn av denne administrasjons udugelighet er sør-Italia blitt utplyndret inntil den rene hungersnød. Det vet nu hele verden og det benektes ikke. De militære ledere skylder på at italienerne ikke kan administrere seg selv etter over tyve år

fascisme. Italienerne har motbevist dette ved å administrere og skaffe forsyninger til 300 000 partisaner i det besatte Nord-Italia - det skulle være en adskillig vanskeligere oppgave. De seks demokratiske partier dannet en mot-regjering i Neapel - den ble jaget fra hverandre av allierte. De seks partier holdt senere en konferanse i Bari og etablerte et sittende utvalg og forlangte en omdannelse av Badoglio-regjeringen i demokratisk retning. Det ble nektet. Men utviklingen løp igjen fra de alliertes politikere. Til alles forbauselse anerkjente Sovjet Badoglio-regjeringen og hadde allerede sine representanter der. Men senere fikk vi bedre rede på forholdene: Anerkjennelsen var de facto det vil si som faktisk representant for italiensk politikk, og ikke de jure, det vil si som rettmessig italiensk regjering. Virkningen viste seg snart - Bari-konferansen kunne meddele at alle hindringer nu var ryddet avveien, for dannelsen av en demokratisk regjering. Det er foreløbig meldt at Badoglio blir sittende som regjerings sjef med to av hans generaler som sjefer for flåten og flyvåbenet. Vi tipper at kommer til å sitte litt ustøtt. - Men ikke sant - i Italia har de allierte opptrått entydig.

Når det gjelder Tjecoslovakia er vi så holdige å kunne sitere Steborgs H. & Sj. Tidning for tirsdag 2 mai. De gjengir Moskvaradiosens uttalelse om de russiske-tjecoslovakiske overenskomst. Den første del inneholder ordningen under selve krigsoperasjonene ved den russiske invasjon og så tilslutt: "Så snart någon del av det befriade territoriet opphør vara skådeplatsen för direkta militära operationer skall tjecoslovakiska regeringen överta den fullständiga ledningen av de offentliga angelägenheterna". Og så kommer Englands reaksjon på denne klare demokratiske linje i Sovjets utenrikspolitikk. Vi oversetter til norsk:

"London 2 mai (TT fra Reuter) Mens bestemmelsen i den russisk-tjecoslovakiske avtalen ikke gir noen direkte anledning til kritikk "Gjør måten den er avslutte på atter spørsmålet om den allierte politikkes samordning aktuell", skriver Daily Telegraph." Dette spørsmål burde ha blitt ansett å være nettop av den sort som det rådgivende europeiske utvalg har til oppgave å avgjøre. Det har imidlertid åbenbart ikke blitt rådspurt, eller også er beslutningen fattet uten hensyn til dets mening."

Vi noterer oss at englenderne er misfornøyd uten at de tør komme med noen kritikk. Vi har nu grunn til å tro at ergrelsen skuldes at russerne har angitt en linje i politikken overfor de befrikkede land som vil være vanskelig å komme utenom for fremtiden.

Ovenfor vasalllandene har Sovjet lovet at folket skulle få ordne seg selv og lage den regjeringsform de ønsket uten deres innblanding - selv ovenfor Tyskland vil de føre samme politikk. De engelske og amerikanske som hittil har dominert disse lands utenrikspolitikk har på sin side lovet død og djevel militær besettelse i mange år og til slutt "regjeringsdannelser som de allierte makter kunne godkjenne". Vi er ikke spent på vi vet nu hvilke regjeringer de vil godkjenne.

xxx

Hvilke planer som er igjøre fra våre "alliertes" side mot vårt land har vi gjort rede for i den foregående artikkel. For det er ikke tvil om at disse planer er inspirert fra samme hold og er et ledd i de Anglo-Amerikanske imperialisters nyordning av Europa. De avviker ikke et hår ifra den skjebne de har tiltent Tyskland og dets vasallstater. Det ser stygt ut når man sier det, men det blir lettere å forstå når man gransker deres motiver. Det er jernhårde økonomiske lover som får dem til å drive denne desperate politikk.

Men først Sovjets motiver: Sovjet har ingen grunn til å føre imperialistisk politikk, de har ikke noe vareoverskudd eller kapitaloverskudd som de på død og liv skal avsette utenlands. De produserer bare til eget forbruk og vil ha fred og ro til å bygge opp sitt land igjen etter ødeleggelsen. Derfor vil de ha fredelige og ihvertfall demokratiske land omkring seg. De vil ikke tolerere fascistiske stater som for dem vil bety en ny krigsfare.

For England og Amerikas vedkommende må utenrikspolitikken bli en komplisert og virke tvetydig. Det er to England og to Amerika. Det engelske og amerikanske arbeidende folk vil ha demokrati og vil også ha en demokratisk utenrikspolitikk med de friheter og demokratiske rettigheter det selv ønsker seg. Men de rolands utenrikspolitikk blir nu totalt dominert av monopolkapitalistene som selv er dominert av de økonomiske loveknekke i sin vareproduksjon. Konkurransen tvinger dem til å betale arbeiderne og funksjonærene, det arbeidende produsende folk, minst mulig i lønn. De kan da bare kjøpe en brøkdel av de varer monopolkapitalen rår over, resten må omsettes utenlands i form av produksjonsmidler eller forbruksartikler. På verdensmarkedet konkurrerer monopolkapitalistene om de avsetningsmuligheter som er igjen. Den som kan tiltvinge seg de største fordeler kan drive motparten til fallit. Det gjelder her et seire eller dø. Det siste og uundgåelige middel i denne kamp er det militære oppgjør - krig. Og fredsmålene blir de samme som krigsmålene: en militær

politisk og økonomisk undertvingelse av andre nasjoner og en brutal kolonipolitikk. Frihet og demokrati er for dem en fare.

xxx

Demokratiet er ingen statsinstitusjon som blir innført en gang for alle etter en frivillig overenskomst. Demokrati består utelukkende av demokratiske rettigheter som en undertrykt klasse eller folk har tilkjempet seg mot sine undertrykkere. Demokrati er en politisk bevegelse hvis innhold til enhver tid er bestemt av et kampforhold - mellom de som kjemper for demokratiet og de som bekjemper det. Og kampens utfall avhenger hele tiden av de styrker som de to parter har mobilisert og setter inn. Idag gjelder det kampen mellom monopolkapitalen og det arbeidende folk. I Tyskland og Italia mobiliserte monopolkapitalen fascismen. De ble slått fordi de allierte imperier måtte slå dem før de ble for sterke. Fordi Sovjet vant krigen for dem. Men fascismen er monopolkapitalens naturlige statsform og de engelske og amerikanske imperialister er nødt til å etablere den igjen under demokratiets maske for å hindre den økonomiske revolusjon som truer deres stilling i Europa og også er på trappe i deres egne land. Mot denne nye fascistiske fare må det arbeidende folk føre kampen for de demokratiske rettigheter - frie valg, folkevalgte representanter til et fritt parlament og en regjering valgt av parlamentet, friblagforeninger, fri presse, forsamlingsfrihet og åndsfrighet. Lenge er vi idag ikke kommet. Men nu må vi ikke mere la oss lede av feige, udfallende politiske ledere og partier som ikke tør nevne hovedfienden ved navn, men tvertimot er så redde at de forsøker å alliere seg med ham for å undgå kampen.

Våre motstandere er monopolkapitalistene og denne hovedfiende står også i vårt eget land. De og deres agenter må utpukes og avsløres hvor som helst de viser klørne. - Vår allierte i kampen er de arbeidende folk i alle land, kolonifolkene og Sovjetrusland. ivo.

På frontene har det i de siste dager vært stille m.h.t. de militære operasjoner. Bare en stadig økende flyaktivitet mot tyske byer og flyfabrikker og flyplasser og jernbanestasjon i Nord-Frankrike, Holland og Belgia. Og kanalkysten formelig høvles med bomber. Russerne bombarder tyskbesatte byer og forbindelseslinjer og forbereder sin nye offensiv ved å bytte inn sine sommertropper - 2 mill. mann. Og de allierte forbereder invasjon. Denne gang kan man regne ut at det er alvor. Ved sin nye offensiv vil russerne antagelig gjenvinne de baltiske land, beste Romania og Jugoslavia og komme langt inn i Slovakia og Polen. Hvis imperialistene nu forbereder invasjonen til neste omgang risikerer de å møte sovjettroppene vestenfor Berlin og da er de helt sikre på å miste Europa for sin velkjente misjon. Vi må også forberede oss på øket aktivitet fra luftens det uheldige flyangrep på Kjeller blir nok ikke det siste.

FREM TIDEN

Mappe 61
Eksp. 13 A
Dato okt. 1944
Avd. 3A-125/44
Nr. 5885

Europa har fått lære den tyske imperialismen å kjenne under denne krigen. Gjennom 5 års terror, undertrykkelse og hensynsløs utbytning har det lyktes nazistene å skape en samlet europeisk folkereisning mot sitt herredømme. Det var den utviklingen de engelske og franske imperialistene fryktet mer enn noe annet i årene før krigen. Denne frykten var en av hovedmotivene til at den engelske og franske regjering stadig på ny bøyet seg for Hitlers "fullbyrdete kjensgjerninger", at de direkte og indirekte hjalp nazistene ved deres fremstøt (eks. Østerrike og Spania) og at de i det lengste håpet å unngå krigen ved å anvise den tyske imperialisme friekspansjon østover mot Sovjetunionen (München-overenskomsten). Da den tyske-russiske ikkeangrepspakten i 1939 viste at denne politikken ikke førte frem, brøt storkrigen løs. Men fremdeles nølte de allierte regjeringer overfor den totale mobilisering som kunne gjort kampen effektiv. Frankrikes hurtige sammenbrudd i 1940 viste tydelig at det det skørtet på var ledelsens vilje til virkelig motstand. De franske imperialister var faktisk mindre redd for Hitlers seier enn for den folkebevegelse som ville reise seg av kampen mot nazistene og seieren over dem. Etter Compiègne fant storparten av de franske kapitalister seg snart tilrette i et tilsynelatende motstrebende, men i virkeligheten ganske smukt og profittbringende samarbeide med okkupasjonsmakten. Jøssinger i ord, strippet i forretninger, det var mottoet de fulgte og håpet at de hadde dekket seg begge veier.

Den engelske regjering befant seg hverken militært eller politisk i en tvangssituasjon som den franske, dekket bak Kanalen og med løfte om amerikansk støtte, valgte den å fortsette krigen. Den ventet på det uundgåelige sammenstøtet mellom Tyskland og Sovjet som skulle svekke Tyskland og sette Sovjet ut av spillet. Imens gjennomførte den en total mobilisering for å skape en arme som i rette øyeblikk kunne gripe inn med ubrukte styrker og diktere "freden". I denne

kritiske tiden, under invasjonstrussel og tyske terrorangrep, var regjeringen også temmelig raus med løfter og sosiale etterkrigsplaner som skulle gi det engelske folk den illusjon at det var sine egne interesser det ofret og kjempet for. (Det engelske arbeiderparti avslørte seg som så mange ganger tideligere som imperialistenes beste forbundsfeller. Det ga avkall på all selvstendig politikk, all kamp for arbeidernes interesser på et tidspunkt da imperialistenes stilling var svakest mulig, og det sendte sine representanter inn i regjeringen, hvor de fikk ta det fulle ansvar for alle kneblings og tvangsarbeidslover "som krigen krevde").

Men i Europa utviklet det hele seg anderledes enn imperialistene hadde tenkt seg. Hitler maktet ikke å tilføye Sovjet noe alvorlig knekk. Etter 1 1/2 års tilbakotog begynte den uavbrytte russiske seiersmarsj mot Tyskland. Og etter den første lamelsen vokste de europeiske folkenes egen motstandsbevegelse til en faktor som engelske og amerikanske imperialister neppe hadde drømt om. De forsøkte å demme opp ved et samarbeide med folk som Giraud, Michailovitsj og Badoglio, men de kretser disse menn representerte var allerede for kompromitert ved sitt samarbeide med tyskerne og folkebevegelsen feiet dem tilside.

I dag nærmer krigsslutten seg. De allierte er omsider gått i land i vest og har rykket hurtig frem til Tysklands grenser. Men det vekker ikke den beundring som de hadde håpet. Alle er klar over at den hurtige fremrykkning for en stor del skyldes den tyske hærledelses valg, da denne i sommer kastet alle strategiske reserver mot øst i et forsøk på å oppholde russerne handlet den i full overenstemmelse med den tyske kapitalens ønsker og interesser. De tyske kapitalister innså idag at de har tapt erobringskrigen, men de håper enda å redde stumpene av sine privilegier og foretrekker en alliert besettelse fremfor en russisk. Alle er også klar over at Hitlers nederlag ble beseglet i de tunge årene da russerne kjempet alene,